

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. F. prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu na podstawie art. 12, art. 57, art. 58, art. 65 i art. 68 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku. W uzasadnieniu wskazano, iż podstawę do wydania decyzji stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 marca 2013 roku, która ustaliła, iż A. F. nie jest całkowicie niezdolny do pracy oraz całkowicie niezdolny do pracy do pracy i samodzielnej egzystencji w wymaganym okresie.

/decyzja k. 33-34 akt ZUS/

Powyższą decyzję A. F. uznał za krzywdzącą i w dniu 10 kwietnia 2014 roku złożył od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż od roku korzysta z renty chorobowej, przedłużanej co dwa lata z uwagi na jego stan zdrowia. Wskazał, iż jego obecny stan zdrowia ulega pogorszeniu, nie jest on w stanie podejmować samodzielnie, bez pomocy osób trzecich decyzji, związanych z życiem osobistym, urzędowym i codziennym. Nie potrafi on także samodzielnie załatwiać spraw, poruszać się, formułować korespondencji, ani też jej zrozumieć, w tym zakresie korzysta z pomocy rodziny, stan taki jest natomiast spowodowany jego upośledzeniem umysłowym i ruchowym. Wskazał, iż w wyniku choroby przebytej w 2009 roku poruszał się na wózku inwalidzkim, następnie z pomocą balkoniku, a obecnie przy pomocy kuli. Nadto w 2013 roku przebył leczenie szpitalne podczas którego rozpoznano wiele schorzeń. Podniósł, iż obecna renta nie starcza na zaspokojenie jego podstawowych potrzeb, w związku z czym wnosi o przyznanie prawa do renty po zmarłym ojcu.

/odwołanie k. 2-3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 kwietnia 2013 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał dodatkowo, że ubezpieczony jest uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 marca 2014 roku. Wskazał, iż wnioskodawca ukończył 16 rok życia w dniu 21 stycznia 1991 roku, a naukę w (...) kontynuował do dnia 31 sierpnia 1993 roku.

/odpowiedź na odwołanie k. 4 i odwrót/

Na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

/oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy: 1 min. 16 sek. – płyta CD k. 55/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. F. urodził się w dniu (...).

/wniosek rentę rodzinną – k. 1-8, skrócony akt urodzenia - k. 11 akt ZUS/

Wnioskodawca z dniem 23 czerwca 1993 roku ukończył naukę w Zawodowej Szkole Zasadniczej Specjalnej Nr 5, w Zespole Szkół (...) w Ł. i uzyskał tytuł robotnika wykwalifikowanego w zawodzie dziewiarza.

/świadectwo ukończenia szkoły zasadniczej – k. 23-24 akt ZUS/

A. F. pracował jako magazynier, pracownik fizyczny w zakładzie produkcji dzianin przez około 10 lat od 1994 roku do 2004 roku.

/bezsporne, a nadto opinia lekarska z dnia 4 marca 2013 roku – k. 12 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS, opinia biegłego specjalisty sądowego neurologa B. S. – k. 15, opinia biegłego sądowego specjalisty psychiatry G. P. – k. 18/

Wnioskodawca jest uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2014 roku.

/ bezsporne, a nadto odpowiedź na odwołanie k. 4 odwrót/

Ojciec wnioskodawcy Z. F. zmarł w dniu 20 grudnia 2012 roku.

/wniosek rentę rodzinną – k. 1-8, skrócony akt zgonu - k. 11 akt ZUS/

W dniu 23 stycznia 2013 roku A. F. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu Z. F..

/wniosek rentę rodzinną – k. 1-8/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji rozpoznał u ubezpieczonego polineuropatię czuciowo ruchową, prawdopodobnie toksyczną, zespół zależności alkoholowej, lekkie upośledzenie umysłowe, zez zbieżny oka lewego i niedowidzenie oka prawego. Orzeczeniem z dnia

20 lutego 2013 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS –k. 27-28 akt ZUS, opinia lekarska Lekarza Orzecznika ZUS – k. 3-4 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

W dniu 20 lutego 2013 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Podniósł w nim, iż w jego ocenie jest całkowicie niezdolny do pracy oraz nie jest w stanie samodzielnie egzystować. Wskazał, iż od kilkunastu lat ma orzeczoną niezdolność do pracy na czas określony, a ponadto potrzebuje opieki osób trzecich, gdyż nie jest w stanie sam funkcjonować, ma problemy chodzeniem.

/sprzeciw – k. 5 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Komisja Lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy oraz po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznała u niego polineuropatię czuciowo ruchową prawdopodobnie toksyczną z częściowym niewielkim niedowładem gł. kończyn dolnych z dość dobrą sprawnością ruchową, zespół zależności alkoholowej

w wywiadzie, upośledzenie umysłowe lekkie, zez zbieżny naprzemienny obu oczu, niedowidzenie oka prawego, oko lewe 0,9. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4 marca 2013 roku uznała, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (w skali B. 100 p).

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 31-32 akt ZUS, opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 11-13 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Mając na względzie orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 marca 2013 roku, decyzją z dnia 11 marca 2013 roku organ rentowy odmówił A. F. prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

decyzja k. 33-34 akt ZUS/

W trakcie badania sądowo – psychologicznego wnioskodawca był spokojny, z obniżoną motywacją do badania, mało zainteresowany badaniem, w prawidłowym kontakcie słowno-logicznym, udzielane odpowiedzi na pytania były krótkie, zdawkowe, na niektóre pytania nie potrafił odpowiedzieć, przy wysiłku umysłowym podczas

wykonywania testów psychometrycznych głośno wzdychał, wydawał się zniecierpliwiony, afekt tępy, nie ujawniły się objawy wytwórcze, zorientowany w miejscu i czasie. Celem przeprowadzenia diagnozy psychologicznej badanego zastosowano obserwację, wywiad, rozmowę psychologiczną, do szacowania zaburzeń centralnego układu nerwowego użyto technik – B., B., tablice Standard R. oraz dokonano analizy akt sprawy. Badanie wskazuje, że A. F. jest prawidłowo zorientowany w miejscu i czasie. Za pomocą testów psychometrycznych u badanego nie można jednoznacznie określić poziomu funkcjonowania umysłowego, ponieważ badany nie wykonuje testu wskazując, że „nie wie o co chodzi”. Zachowanie takie wynika ze znacznie obniżonej motywacji do badania i braku zainteresowania jego wynikami. Badany ukończył specjalną szkołę zawodową, jest w stanie samodzielnie funkcjonować w prostych czynnościach życiowych, jednak nie jest tym zainteresowany i oczekuje pomocy, opieki otoczenia, wyraża niechęć do wykonywania czynności samoobsługowych. Zaznacza się brak aktywności, motywacji do działania, zainteresowanie wyłącznie oglądaniem sportu w telewizji. W badaniu klinicznym upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim z tendencją do utraty wyuczonych umiejętności z powodu prowadzonego trybu życia i prezentowanej postawy. Wyniki badania psychologicznego ujawniły cechy organicznych uszkodzeń centralnego układu nerwowego w zakresie badanych funkcji: koordynacji wzrokowo-ruchowej, koncentracji uwagi i pamięci bezpośredniej. Wynik jest niższy od spodziewanego, co spowodowane jest brakiem motywacji do badania i niechęcią do wysiłku umysłowego. Funkcjonowanie procesów poznawczych takich jak uwaga, spostrzeganie, rejestracja i odtwarzanie informacji zakłócone w stopniu umiarkowanym. Podczas badania nie stwierdzono występowania objawów wytwórczych. W wywiadzie zespół zależności alkoholowej. O. nie leczy się psychiatrycznie, nie uczestniczy w terapii psychologicznej. W dokumentacji medycznej znajduje się zaświadczenie o konsultacji psychiatrycznej. W oparciu o analizę akt sprawy oraz wyniki badania psychologicznego stwierdzono u A. F. sprawność intelektualną na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, cechy organicznych zaburzeń centralnego układu nerwowego oraz obniżenie wyniku spowodowane obniżoną motywacją do badania, organiczne zaburzenia osobowości, cechy tzw. zespołu wyuczonej bezradności.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychologii A. T.– k. 9-13/

W badaniu sądowo-neurologicznym rozpoznano u A. F. stan po przebytej ostrej polineuropatii czuciowo-ruchowej prawdopodobnie toksycznej, z niewielkim osłabieniem sprawności kończyn dolnych, upośledzenie umysłowe oraz zespół zależności alkoholowej w wywiadzie. Badany porusza się samodzielnie, nie wymaga pomocy w ubieraniu i rozbieraniu. Rozpoznane schorzenia neurologiczne u skarżącego nie powodują całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji. Stwierdzone objawy ostrej przebytej polineuropatii, prawdopodobnie toksycznej w 2009 roku ograniczają w niewielkim stopniu jego sprawność ruchową, ale nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty neurologa B. S.. – k. 15 - 16 odwrót/

W badaniu sądowo-psychiatrycznym rozpoznano u wnioskodawcy upośledzenie umysłowe lekkie, uzależnienie od alkoholu w fazie deklarowanej abstynencji. Badany nie zdradza objawów psychotycznych, bez istotnie chorobowo obniżonego nastroju, prawidłowo zorientowany w czasie i miejscu, samodzielny w samoobsłudze, sam robi zakupy, ma przygotowywane obiady. Słabo widzi okiem prawym. W skali B. uzyskał 100 punktów. Wnioskodawca nie jest osobą chorą psychicznie, jest natomiast upośledzony w stopniu lekkim. W wypowiedziach dorzeczny, jest prawidłowo zorientowany we wszystkich kierunkach oraz zdolny do samoobsługi, o czym świadczy wynik skali B.. Nie stwierdzono takiego naruszenia sprawności u niepełnosprawnego od dzieciństwa wnioskodawcy, które skutkowałoby całkowitą niezdolnością do pracy, a tym bardziej do samodzielnej egzystencji.

Z punktu widzenia psychiatry A. F. nie jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej z powodu utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy oraz nie stwierdza się naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii G. P. – k. 18-20/

W badaniu sądowo-okulistycznym rozpoznano u wnioskodawcy zez zbieżny, oko prawe z niedowidzeniem, astygmatyzm krótkowzroczny oka lewego. Wnioskodawca jest od dzieciństwa praktycznie osobą jednooczną: zezuje i nie widzi okiem prawym. Od dzieciństwa posługuje się tylko okiem lewym, które w okularach widzi dobrze, ma prawidłowe ciśnienie śródoczne, prawidłowe pole widzenia, prawidłowy obraz kliniczny oka. Z punktu widzenia okulisty, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stan narządu wzroku wnioskodawcy obecnie i w przeszłości nie spełniał warunków do orzeczenia całkowitej niezdolności do jakiejkolwiek pracy.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu okulistyki R. M. – k. 22-24/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zgromadzonych dokumentów w aktach sprawy, w aktach rentowych oraz opinii biegłych specjalistów

z zakresu: psychologii i psychiatrii, neurologii, okulistyki. Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na które cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej

i bezpośrednie badanie wnioskodawcy. Biegli określili schorzenia występujące u badanego

i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy oraz zdolności do samodzielnej egzystencji, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. W ocenie Sądu, złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zgodnie

z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Fakt, że nie mają one treści, odpowiadającej skarżącemu, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona.

Opinie biegłych, co do konkluzji są zbieżne z orzeczeniami Lekarza Orzecznika

i Komisji Lekarskiej ZUS, zostały wyczerpująco uzasadnione, a końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści opinii. W ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłych, a kwestia zdolności do pracy odwołującego się została dostatecznie wyjaśniona.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił wniosek dowodowy zgłoszony przez pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniających opinii biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii, neurologii i okulistyki. Wniosek ten nie został bowiem zasadnie umotywowany, a podnoszona okoliczność, iż przeprowadzone przez biegłych badania były zbyt krótkie i niewyczerpujące nie może stanowić jego podstawy. Natomiast przedstawione przez pełnomocnika zaświadczenie o stanie zdrowia wnioskodawcy z dnia 8 kwietnia 2014 roku nie zawiera w swojej treści żadnych nowych okoliczności w tym zakresie.

Żądanie uzupełnienia lub ponowienia dowodu z opinii biegłego uzasadnione będzie wówczas, gdy występuje rozbieżność, niezupełność lub niejasność opinii, a materiał dowodowy nie daje podstawy do oparcia się wyłącznie na opinii jednego biegłego. Samo niezadowolenie z wyniku tego dowodu, czy też prezentowanie przez stronę odmiennych ocen i zapatrywań, nie może stanowić uzasadnienia żądania dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej. Konieczne jest wykazanie przesłanek dyskwalifikujących w powołanej płaszczyźnie przydatność dowodu przeprowadzonego w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 stycznia 2014 roku, sygn. akt I ACa 723/13, LEX nr 1454638).

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego

w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy

zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. F. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy art. 67 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku Nr 1440, ze zm.) do renty rodzinnej uprawnieni są (...) spełniający warunki określone w art. 68-71 dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione.

W myśl art. 68 ust. 1 dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia (...);
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Zgodnie z treścią art. 65 ust. 1 renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń.

Stosownie do ust. 2 omawianego przepisu przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była okoliczność, czy wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy lub całkowicie niezdolną do pracy i niezdolną do samodzielnej egzystencji oraz czy stał się on taką osobą do ukończenia 16 roku życia lub do ukończenia nauki w szkole. Okoliczność ta bowiem stanowi niezbędną przesłankę do przyznania A. F. prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

W myśl art. 12 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Stosownie zaś do brzmienia art. 13 ust. 5 analizowanej ustawy w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Z dokonanych na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, ustaleń, a w szczególności z opinii biegłych specjalistów z zakresu: neurologii, psychologii i psychiatrii oraz okulistyki wynika jednoznacznie, że nie zostały spełnione warunki do zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania odwołującemu prawa do renty rodzinnej, gdyż stwierdzone u wnioskodawcy schorzenia nie powodują

u niego całkowitej niezdolności do pracy ani tym bardziej całkowitej niezdolności do pracy oraz do samodzielnej egzystencji.

W badaniu sądowo – psychologicznym w oparciu o analizę akt sprawy oraz wyniki badania psychologicznego stwierdzono u A. F. sprawność intelektualną na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, cechy organicznych zaburzeń centralnego układu nerwowego oraz obniżenie wyniku spowodowane obniżoną motywacją do badania, organiczne zaburzenia osobowości, cechy tzw. zespołu wyuczonej bezradności.

Z psychiatrycznego punktu widzenia rozpoznano u wnioskodawcy upośledzenie umysłowe lekkie, uzależnienie od alkoholu w fazie deklarowanej abstynencji. Badany nie zdradza objawów psychotycznych, nie występuje u niego istotnie chorobowo obniżony nastrój, jest prawidłowo zorientowany w czasie i miejscu, ustalono iż słabo widzi okiem prawym, jest zdolny do samoobsługi, o czym świadczy wynik skali B., sam robi zakupy, ma przygotowywane obiady. Skarżący w wypowiedziach jest doręczny, prawidłowo zorientowany we wszystkich kierunkach. Nie stwierdzono takiego naruszenia sprawności

u niepełnosprawnego od dzieciństwa wnioskodawcy, które skutkowałoby całkowitą niezdolnością do pracy, a tym bardziej do samodzielnej egzystencji. Z punktu widzenia psychiatry A. F. nie jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej z powodu utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy oraz nie stwierdza się naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W badaniu neurologicznym rozpoznano u wnioskodawcy stan po przebytej ostrej polineuropatii czuciowo-ruchowej prawdopodobnie toksycznej, z niewielkim osłabieniem sprawności kończyn dolnych, upośledzenie umysłowe oraz zespół zależności alkoholowej

w wywiadzie. Ustalono, iż badany porusza się samodzielnie, nie wymaga pomocy w ubieraniu

i rozbieraniu. Rozpoznane schorzenia neurologiczne u A. F. nie powodują

całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji. Stwierdzone objawy ostrej przebytej polineuropatii, prawdopodobnie toksycznej w 2009 roku ograniczają

w niewielkim stopniu sprawność ruchową, ale nie powodują całkowitej niezdolności do pracy.

Z okulistycznego punktu widzenia rozpoznano u wnioskodawcy zez zbieżny, oko prawe z niedowidzeniem, astygmatyzm krótkowzroczny oka lewego. Ustalono, iż wnioskodawca jest od dzieciństwa praktycznie osobą jednooczną: zezuje i nie widzi okiem prawym. Od dzieciństwa posługuje się tylko okiem lewym, w okularach widzi dobrze, ma prawidłowe ciśnienie śródoczne, prawidłowe pole widzenia, prawidłowy obraz kliniczny oka. Z punktu widzenia okulisty, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stan narządu wzroku wnioskodawcy obecnie i w przeszłości nie spełniał warunków do orzeczenia całkowitej niezdolności do jakiegokolwiek pracy.

W ocenie Sądu rozpoznane schorzenia z zakresu psychiatrii i psychologii, neurologii oraz okulistyki, nie powodują u skarżącego całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej, ani też niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy, ani też niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstałyby przed ukończeniem 16 roku życia lub przed ukończeniem nauki w szkole zaskarżona decyzja odmawiająca A. F. prawa do renty rodzinnej jest prawidłowa.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne podlegało oddaleniu,

o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika A. F. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej wnioskodawcy przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, o czym orzekł w oparciu o § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U.z 2013r, poz. 490).

Wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu zgłoszony na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 roku, nie zawierał oświadczenia o nieopłaceniu kosztów za wykonanie czynności w ramach pomocy prawnej przyznanej z urzędu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego w W. wyrażone w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2009 roku, sygn. akt II GZ 273/09 (LEX nr 582846), iż oświadczenie pełnomocnika o zapłaceniu lub nie opłat za wykonanie czynności w ramach pomocy prawnej przyznanej z urzędu jest elementem konstrukcyjnym wniosku o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego i zawarcie tego oświadczenia w treści wniosku, warunkuje pozytywne jego rozpatrzenie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.